

Arrest

nr. 280 596 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. HERSENS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 december 2021 en op 22 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 juli 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, etnisch Hazara te zijn en de Sjiitische variant van de Islam aan te hangen. U bent afkomstig van de plaats Lolinj, in het district Sorkhi Parsa, van de provincie Parwan. U ging hier enkele jaren naar school, en werkte naderhand in de landbouw en in een kleine bakkerij. U had een broer bij het Afghaanse leger, maar kende hierdoor persoonlijk geen problemen.

U had in Afghanistan te kampen met een medisch probleem, namelijk het niet-indalen van de testikels. Dit werd vastgesteld toen u zo'n elf jaar oud was, en werd meteen gekend in uw kennissenkring. U kreeg naderhand te maken met beledigingen en spot, en kon ook bij uw vader op weinig begrip rekenen; hij zou u af en toe uit het huis zetten. Op een dag raakte u na een zoveelste belediging betrokken in een vechtpartij, waarbij u een andere jongen permanent verminkte. Uw vader liet naderhand aan diens familie weten dat ze vrij waren om zich op u te wreken. U verstopte zich in de streek, en viel een keer op uw gezicht terwijl u zich verstopte. Uiteindelijk reisde u na enkele dagen naar familie van u in Kabul.

Met behulp van uw schoonbroer in Kabul ging u in de loop van 2018 naar Iran, waar u bij een oom van u verbleef. U werkte hier ook, maar onder slechte omstandigheden, waardoor u na een aantal maanden besloot verder te reizen naar Turkije. Ook hier was het moeilijk om te overleven, waardoor u na een klein jaar verder reisde naar Griekenland. Hier deed u een verzoek om internationale bescherming, dat evenwel op niets uitdraaide, waarna u wederom besloot om verder te reizen. U kwam uiteindelijk aan in België op 21 juni 2021, waarop u hier op 22 juni 2021 om internationale bescherming verzocht. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een taskara, foto's van uw broer die in het leger zat, en een medisch attest, en taskara's van uw broer en zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar af te rekenen hebt met onbegrip omwille van een medische aandoening, en een conflict met de familie van iemand met wie u gevochte hebt. U bent er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u om deze redenen een vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat de door u aangehaalde medische problemen niet kunnen volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich dient men zich namelijk te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien lijkt het er op dat de behandeling die u reeds ontvangen hebt en die op korte termijn gepland stond op moment van het eerste persoonlijk onderhoud, uw bestaande medische problemen zover dat mogelijk is verholpen heeft (CGVS p. 8).

U liet ook optekenen dat u een broer had bij het Afghaanse leger, maar zou hierdoor tot op uw vertrek geen problemen gekend hebben in Afghanistan (CGVS p. 6; CGVS 2 p. 8). U stelt niettemin dat uw familie bedreigd zou zijn omwille van het werk van uw broer, na uw vertrek (CGVS p. 6, 16; CGVS 2 p. 8), en u daardoor nu vreest door de taliban gedood te worden bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS 2 p. 12). In dit kader dient er primo op gewezen te worden dat u maar erg weinig wist te zeggen over de militaire positie van uw broer. Zo kon u niet zeggen wat zijn eenheid was, wat zijn hoogst behaalde rang was (CGVS 2 p. 6), wat zijn specialisatie of taak was, wat zijn soldij was, wie zijn oversten waren, of hij bij bepaalde operaties betrokken was (CGVS 2 p. 7). Dat u maar zo weinig kan zeggen over uw broer zijn voorgehouden legerdienst maakt het maar weinig aannemelijk dat u werkelijk een broer bij het Afghaanse leger had. Secundo, op basis van het weinige dat u voorlegt, een aantal foto's (document 2), valt enkel op te maken dat de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is, afgaande op zijn insigne, slechts een

sergeant was, en dus geen hoge of belangrijke functie binnen het leger bekleedde. Het valt zeer sterk te betwijfelen dat, zelfs als de familieband in deze al voor waar gehouden wordt, u werkelijk problemen zou kennen louter omdat u de broer was van een sergeant in het voormalige regeringsleger, waar u ook op gewezen werd en waarop verwees naar legerleden die gedood werden nadat ze thuis gevonden werden (CGVS 2 p. 8). Zelfs als dat voor waar gehouden wordt, wijst dit nog niet op een dreiging voor familieleden van elke voormalige ANA soldaat. U brengt ook geen andere elementen aan die daar op zouden kunnen wijzen.

Wat betreft uw bewering dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van het stigma dat u zou kennen door uw medisch probleem, dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u hierdoor kenden niet ernstig genoeg zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. U stelt hierover initieel dat het probleem was dat men u beledigde en grappen maakte, en u zich hierdoor slecht voelde (CGVS p. 7). Verder laat u optekenen dat uw aandoening bekendheid kreeg toen u zo'n elf jaar oud was (CGVS p. 8), wat betekent dat u naderhand nog zeker zeven jaar lang in uw streek bleef wonen, een indicatie van de afwezigheid van een vrees voor vervolging. U laat ook nog optekenen dat u zich door de spot waarmee u te maken kreeg isoleerde, en dat u soms ook oneerbare voorstellen (al dan niet gemeend) kreeg van andere mannen (CGVS p. 8). U maakt anderzijds geen gewag van discriminatie omwille van uw aandoening als het aankomt op bijvoorbeeld het vinden van werk (CGSV p. 11). U zou wel bij bepaalde sociale gelegenheden door uw familie gevraagd zijn om niet te komen, zoals trouwfeesten, omdat ze zich voor u schaamden (CGSV p. 10). Dit is een betreurenswaardige situatie, maar lijkt alles samen niet zodanig ernstig dat er sprake is van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch ernstige schade veroorzaakt zoals bedoeld in de context van subsidiaire bescherming.

U geeft aan dat men u ook homo zou noemen, maar u meent dat ze dit enkel deden om u te beledigen, niet omdat u werkelijk als homo gepercipieerd werd (CGVS 2 p. 11), en u beschouwt uzelf ook niet zo (CGVS p. 10), waardoor ook dit geen grond kan zijn om te spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

U laat geen gevallen optekenen van ernstige discriminatie omwille van uw medische aandoening vanwege mensen buiten uw familie (CGVS 2 p. 11), maar verwijst wel naar een zeer slechte relatie met uw vader, die u af en toe uit het huis zou zetten, waarop u tijdelijk moest terugvallen op andere familieleden tot u weer naar huis gestuurd werd. Dit zou een zware mentale tol gevergd hebben van u (CGVS p. 8, 9). Ook hier dient gesteld te worden dat dit niet voldoende ernstig om te spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, omdat u kennelijk wel nog andere familieleden had om op terug te vallen.

Naderhand in het persoonlijk onderhoud verwees u evenwel ook naar een vechtpartij met een andere jongen. U zou iemand na een belediging tussen de bennen hebben getrapt, zodanig dat deze persoon zelf zijn testikels kwijtgeraakt zou zijn. Naderhand zou uw vader geweigerd hebben u te verdedigen toen de vader van het slachtoffer genoegdoening vroeg (CGVS p. 14), waarna u vreest dat u niet meer naar uw thuisstreek kan terugkeren. Het valt primo op dat u hierover niets zei bij uw interview voor de DVZ, wat dit een toevoeging achteraf maakt, nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u beweert. U werd ook eerder al in het onderhoud gevraagd wat specifiek de reden voor uw vertrek uit Afghanistan was, en verwees toen enkel naar de supra aangehaalde spot (CGVS p. 7, 8). Secundo legt u over dit incident ook tegenstrijdige verklaringen af: bij uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u op een bepaald moment beledigd werd door twee jongens, en een vechtpartij met hen begon daarom (CGVS p. 14). Als u het tijdens het tweede interview over dit incident heeft, stelt u echter plots dat u alleen aan het werk was en dan een oneerbaar voorstel kreeg van een passerende schooljongen, en dat het enkel tussen jullie ging (CGVS 2 p. 3, 4). Dit is zowel een andere aanleiding, als een andere lijst met betrokkenen. Tertio verklaarde u bij het eerste persoonlijk onderhoud dat u uw huis verliet en naar Kabul ging nadat de familie van de jongen die u had aangevallen, met uw vader was komen praten, en uw vader hen zei dat ze met u mochten doen wat ze wilden (CGVS p. 14, 15). Bij het tweede onderhoud stelt u echter dat u al meteen na het incident niet naar huis terugkeerde, maar uit eigen beweging u ging verstoppen elders, naar Kabul ging een dag later, en pas in Iran hoorde dat de familie van de andere jongen waren langs geweest en uw vader aangaf dat hij u niet zou verdedigen (CGVS 2 p. 5). U werd ook bevraagd over wat u denkt dat de invloed zou zijn van de machtsovername door de taliban op uw situatie. U verwees in deze naar de moeilijkheden die de Hazara kenden in de jaren 90 en op eerdere momenten in de geschiedenis, en stelt dat u niet weet welke kant het nu zal uitgaan maar vreest dat ze jullie zouden doden (CGVS p. 9, CGVS 2 p. 12). Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiiitische moslims

of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en het EASO-rapport Afghanistan. Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielerlaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Verzoeker haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht deze te weerleggen.

Wat betreft zijn vrees als broer van een lid van het voormalige Afghaanse leger, citeert hij zijn verklaringen zoals afgelegd op het CGVS en wijst hij erop dat hij een foto heeft bijgebracht van zijn broer in uniform. In dit verband verwijst hij tevens naar en citeert hij uit de COI Focus van januari 2022.

Omtrent zijn medische problematiek geeft verzoeker vervolgens aan dat hij reeds een ingreep kreeg om een van beide testikels te doen dalen, doch dat er verder niets is gebeurd. Hij herhaalt dat hij in Afghanistan omwille van zijn aandoening slecht werd behandeld en stelt dat deze problematiek onder de loep dient genomen te worden door het toebehoren tot een sociale groep.

Verder benadrukt verzoeker dat hij Hazara is en het sjiiitisch geloof aanhangt. Hij haalt landeninformatie aan, waaronder de Country Guidance “Afghanistan – Country Analysis and Guidance note” van de EUAA van april 2022 en stelt dat er sprake is van systematisch geweld tegen de Hazara vanwege de taliban. Naast de taliban, zo vervolgt hij, zijn er evenzeer vervolgingen vanwege ISIS ten aanzien van Hazara’s. Hij verwijst tevens naar een uitspraak van het Australisch Federaal Hof gedaan op 11 februari 2022 waarin werd geoordeeld dat de Afghaan in kwestie een risico liep op ernstige schade omwille van het behoren tot een sociale groep als Hazara, sjiiet en terugkeerder.

Verzoeker voert tot slot een vrees voor vervolging aan omwille van zijn verblijf in het Westen. Hij is van mening dat hier in casu geen onderzoek naar is gevoerd, nu hem hierover geen vragen werden gesteld. Voorts verwijst hij naar landeninformatie over de situatie van terugkeerders en haalt hij ook hier de voormelde Australische rechtspraak aan.

Onder verwijzing naar landeninformatie haalt verzoeker vervolgens de algemene situatie in Afghanistan aan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over die betrekking heeft op zijn medische situatie en wordt ondersteund met een medisch attest van 15 september 2022. Verder gaat hij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij recente ontwikkelingen in de verf zet door objectieve landeninformatie te citeren.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering

en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

5.2. Verzoeker voert een vervolgingsvrees aan omwille zijn medische problematiek, zijn etnische afkomst als Hazara en zijn sjiiitische geloofsovertuiging en een toegeschreven verwestering als terugkeerder.

In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op verzoekers Hazara-afkomst. Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 30 september 2022 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat *“er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Verzoeker brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.”* De verwerende partij beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA *“Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 (hierna: EUAA Country Guidance, p. 77-86).

Wat betreft verzoekers medische problematiek en het stigma dat hij daardoor zou kennen, oordeelt de commissaris-generaal dat deze niet ernstig genoeg zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Verder meent de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging wegens een gepercipieerde verwestering aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en herkomst uit de provincie Parwan, in casu gestaafd door zijn taskara, niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat hij Hazara en sjiet is. De voorgelegde Belgische medische attesten bevestigen zijn medische aandoening.

5.3. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (zie EASO "Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report" van januari 2022, p. 40-45; EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, p. 50 e.v.; EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, p. 130-144; alsook de verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Er zijn immers ook rapporten dat de taliban de rechterlijke macht zou hebben gereorganiseerd, waarbij 100 Hazara-rechters werden ontslaan omdat de taliban van mening zijn dat Hazara geen rechters kunnen zijn. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi-rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Er zijn tevens voorvallen waarbij taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara's. Gedwongen uitzettingen van Hazara vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-facto-rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afgaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afgaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban

deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden geviseerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geviseerd door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e-Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de Dasht-e-Barchi wijk van Kaboel waarbij 50 mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "Afghanistan 2021 Human Rights Report" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geviseerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheids personeel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in

gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

De provincie Parwan grenst aan de provincies Kaboel en Baghlan. Door de provincie Parwan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif en het noorden van Afghanistan via de Salang Pass tunnel enerzijds alsook een snelweg die Kaboel met Kunduz verbindt anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van *"Baghdad tot Khorasan"*.

5.4. Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Hazara uit Afghanistan.

5.5. In de EUAA Country Guidance van april 2022 (p. 83-85) worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA Country Guidance (p. 85-86) wordt over sjiieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 77-81), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

5.6. Verzoeker is een Hazara die tevens sjiit is.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies, waaronder de provincie Parwan (p. 51). De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende ‘high profile’ aanvallen uit, waaronder de aanslagen in Kandahar en Kunduz op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kaboel tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in Afghanistan heeft uitgebreid, waarbij de Raad vast stelt dat de provincie Parwan, verzoekers regio van herkomst, zich bevindt in de driehoek Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kaboel.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit Lolinj in het district Sorkhi Parsa van de provincie Parwan. De provincie Parwan wordt bewoond door Pashtou, Tadzjieken, Oezbeken, Qizilbash, Kuchis en Hazara.

In deze provincie vonden er gedurende periode tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 een totaal van 92 veiligheidsincidenten plaats waarvan 67 worden gecodeerd als gevechten, 12 als explosies/geweld vanop afstand en 13 als geweld tegen burgers. De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF (National Resistance Front) en andere anti-taliban groepen, zoals AFF (Afghanistan Freedom Front) en de taliban. ACLED kent aan 11 incidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om gewapende confrontaties tussen het NRF en de taliban, aanvallen van verzetsgroepen of onbekenden op de taliban (battles), twee incidenten waarbij leden van de taliban omkwamen door een IED en beschietingen van ISKP (explosions/remote violence), een voormalig politiemann die door de taliban werd gedood omwille van veronderstelde banden met het NRF en de arrestatie van de directeur van een districtshospitaal door de taliban (violence against civilians). Alle 11 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Charikar, dat ook de provinciehoofdplaats Charikar omvat.

Er wordt gerapporteerd dat de taliban zijn overgegaan tot het arresteren van burgers om hen zo te intimideren om het NRF niet te steunen daar het verzet tegen de taliban in Parwan zou groeien.

Er werden volgens ACLED 153 doden opgetekend in de provincie Parwan.

Van de 34 provincies in Afghanistan is Parwan de zesde meest door het geweld geraakte provincie.

In augustus 2022 werd gewag gemaakt van toegenomen geweld in de provincie Parwan (aanvullende nota verzoeker, p. 7).

5.7. Verzoeker heeft een medisch probleem, met name het niet-indalen van zijn testikels (bilaterale cryptorchidie), zoals blijkt uit de medische attesten die hij bij het CGVS en bij aanvullende nota heeft voorgelegd. Dit probleem werd vastgesteld toen hij zo'n elf jaar oud was maar werd nooit behandeld. Doordat de behandelende lokale arts in Afghanistan een andere persoon over verzoekers medische probleem vertelde, geraakte verzoekers medische probleem bekend in de regio (NPO I, p. 8).

Toen hij ouder werd, werd verzoeker omwille van zijn medisch probleem vernederd en bespot, en er werden grappen gemaakt over zijn persoonlijkheid. Verzoeker isoleerde zichzelf van de samenleving, hij

ging niet naar huwelijksfeesten of andere bijeenkomsten. Soms vroegen mensen hem om seks met hen te hebben als een manier om van zijn medisch probleem af te geraken (NPO I, p. 7). Verzoeker lichtte tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog toe: *“Ze zeiden me, je bent geen man. Ze noemden me “izaq”, een lokale term. Ze hebben me onder druk gezet. Het was ernstige druk, ik wou zelfmoord plegen, ik heb dat meermaals geprobeerd. Maar ik ben daar niet in geslaagd. Als ik 's nachts sliep, heb ik steeds gehuild. Ik vroeg mezelf, waarom ben je niet als anderen, waarom kan je niet naar school of waarom heb je geen goede connecties in de maatschappij, waarom ben je geen normaal persoon. Ik heb zo veel geleden, ik ben vernederd op diepgaande wijze, mensen hebben me gevraagd om seks met hen te hebben.”* (NPO I, p. 14). Hij voegde verder er nog aan toe: *“Als ik terugkeer naar dat land, zal ik er niet als normaal persoon kunnen leven, ik zal niet kunnen trouwen met een vrouw of kinderen maken.”* (NPO I, p. 16).

Verzoeker gaf verder aan: *“Sinds kindertijd had ik genderprobleem waardoor mijn familie me haat, me niet leuk vinden. Ze zeggen, wees een man of een vrouw. Ze zijn steeds me aan het uitdagen, je beledigd [sic] onze familie. Ze vinden me helemaal niet leuk.”* (NPO II, p. 8). Zijn familie schaamde zich om verzoeker een familielid te noemen, hij bracht hen te schande en daarom vroegen ze hem om niet mee naar feesten te gaan (NPO II, p. 10).

Verder verklaarde verzoeker dat hij regelmatig buiten werd gezet waarna hij enkele dagen bij een oom of tante doorbracht om dan weer naar huis te keren. Het was voornamelijk met zijn vader dat verzoeker een zeer slechte relatie had, maar niemand van de familie steunde of verdedigde hem (NPO II, p. 9).

Verzoeker gaf aan dat omwille van zijn genderprobleem het leven in Afghanistan moeilijk is en, omdat heel zijn familie en stam op de hoogte was van dit genderprobleem, andere mensen dit gemakkelijk te horen zullen krijgen. Als hij zou willen trouwen, kan hij dat niet doen omwille van dit probleem, heel zijn stam lacht hem uit en maakt hem belachelijk, waardoor niemand hem de hand van zijn dochter zou geven (NPO II, p. 10). Verzoeker vervolgde: *“Ze gooiden me nergens buiten. Maar ze zouden met me lachen, dat ik homo zou zin, mijn klasgenoten op school beledigden me, daardoor stopte ik met gaan. En op de weg, op de straat, mensen die me kenden zouden me van ver beledigen, van daar is de homo, dat zouden ze van ver zeggen. (...) Als ik naar hospitaal ging, nadat de dokter zeiden dat ik geen normale genitaliën had, dan verspreidde het gerucht zich in mijn regio, dat die kerel homo is, hij heeft geen ballen. Dat probleem verspreidde zich, waardoor ik steeds problemen heb. Ze wisten niet dat ik homo zou zijn, ze hoorde het enkel van elkaar en ze zeiden het om me te beledigen.”* (NPO II, p. 11).

Uit het medisch attest van 15 september 2022 blijkt dat verzoeker in behandeling is bij een specialist, omdat er anders een risico is op infertiliteit. Een eerste operatie had reeds plaats.

Het voorgaande neemt niet weg dat verzoekers verklaringen over zijn behandeling door de familie, stam en gemeenschap in zijn regio van herkomst doorleefd en geloofwaardig voorkomen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hieraan wordt getwijfeld.

Uit verzoekers verklaringen blijkt terdege dat zijn medisch probleem ertoe leidt dat in de context van een zeer patriarchale en traditionele Afghaanse samenleving zijn mannelijkheid in vraag wordt gesteld waardoor hij wordt beschouwd als niet-mannelijk of zelfs wordt gepercipieerd als homo en dus niet voldoet aan de morele en maatschappelijke normen van de Afghaanse samenleving. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier bevestigt dat de Afghaanse samenleving in het algemeen weinig verdraagzaamheid vertoont ten aanzien van personen die afwijken van de ‘norm’, bijvoorbeeld wegens hun seksualiteit, gender, fysieke of mentale aandoeningen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat aan verzoeker een stigma kleeft dat hij, zelfs na succesvolle operaties, niet van zich zal kunnen afschudden, te meer de Afghaanse samenleving heden wordt gekenmerkt door een strikte interpretatie van de sharia en een verstrenging van maatschappelijke en religieuze normen opgelegd door het huidige talibanregime (zie EUAA *“Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals”* van augustus 2022, *“Implemented sharia and cultural norms in everyday life”*, p. 41-49; *“LGBTIQ persons”*, p. 181-185; EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, *“Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms”*, p.77-81; *“LGBTIQ persons”*, p. 104-105; *“Persons living with disabilities and persons with severe medical issues”*, p. 105-106).

Dit alles wordt nog meer versterkt door het gegeven dat verzoeker reeds drie jaar in Europa verblijft. Verzoeker, in 2000 geboren, is een jongeman die Afghanistan heeft verlaten in de loop van 2018. Hij reisde via Iran en Turkije, waar hij even verbleef, naar Griekenland waar hij onsuccesvol een beschermingsverzoek indiende. Vervolgens reisde hij door naar België waar hij op 22 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker heeft dus op jonge leeftijd Afghanistan verlaten, verblijft sinds 2018 buiten Afghanistan en kwam eind 2019 in Europa aan. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

5.8. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie, met name zijn Hazara-etnie, zijn sjiitische geloofsstrekking en zijn afwijking van de 'norm' omwille van een combinatie van zijn medisch (gender)probleem dat in zijn regio is gekend en zijn langdurige verblijf in Europa.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige preciaire situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, en in het bijzonder gelet op het huidige talibanregime alsook de aanwezigheid en activiteiten van ISKP in verzoekers provincie van herkomst, Parwan, in casu voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-etnie, geloofsstrekking als sjiit en afwijking van de 'norm' kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegedichte politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES